

Arrest

nr. 92 465 van 29 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN loco advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Belarussisch staatsburger van Belarussische origine. U werd geboren op (...) in Vitebsk (Belarus), waar u ook woonde. U werkte als zelfstandige aan-en verkoper van auto's. Hiervoor ging u geregeld naar het buitenland.

Sinds 2008 had u contacten met de Belarussische oppositiepartij BNF. In 2009 werd u lid van het BNF. U ging af en toe naar het partijbureau in Minsk om er pamfletten en ander agitatiemateriaal op te halen, dat u vervolgens bij de partijafdeling in Vitebsk afleverde. Op 26 april 2009 werd u aangehouden tijdens een niet-toegelaten betoging ter herdenking van de Tsjernobylramp. Op 27 juli 2009 werd u opnieuw aangehouden tijdens een betoging naar aanleiding van de door de oppositie uitgeroepen Dag van de Onafhankelijkheid. Op 5 augustus 2009 werd u door de rechtbank veroordeeld tot het betalen van een boete. Op 26 april 2011 werd u aangevallen tijdens de jaarlijkse betoging ter herdenking van de Tsjernobylramp. U werd geslagen door twee medewerkers van de autoriteiten in burger. Hierna diende u tevergeefs klacht in omwille van deze slagen.

Op 14 september 2011 werd u door twee agenten van de KGB gearresteerd in uw appartement. U werd meegenomen naar hun gebouw in Vitebsk. U werd ondervraagd over uw relatie met de broers D. (...) en A. K. (...), uw burens sinds 2009. D. (...) werd later veroordeeld voor het plegen van de aanslag in een metrostation in Minsk in april 2011. U werd ervan verdacht medewerking te hebben verleend aan deze aanslag. De volgende dag werd u vrijgelaten nadat u een document ondertekende dat u de stad niet mocht verlaten.

Op 29 september 2011 naderde u uw appartement en zag u dat er mensen in uw appartement waren. U ging daarom uw huis niet binnen, maar vertrok naar uw vriend O. (...). Op 30 september 2011 belde O. (...) naar uw vriendin, die vertelde dat er een huiszoeking bij u thuis werd uitgevoerd door de KGB. Hierop verhuisde u naar het dorp Ostryane, waar u een maand bij de ouders van uw vriendin verbleef. Het hoofd van het BNF, A. K. (...), hielp u om illegaal het land te verlaten.

Uiteindelijk verliet u Belarus op 30 oktober 2011 in een vrachtwagen. Op 3 november 2011 bereikte u België. Op 7 november 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw rijbewijs, uw militair boekje, uw diploma's, een kopie van uw paspoort, een convocatie, een medisch attest, twee certificaten, uw partijlidkaart van het BNF, een steunbrief van het BNF, een pamflet van het BNF, twee processen-verbaal, enkele internetartikels en foto's. Op 16 maart 2012 stuurde uw (Belgische) advocaat een fax met twee opmerkingen.

Op 27 december 2011 diende uw vriendin A. V. (...) (OV 6.935.411) een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Belarus problemen heeft met de autoriteiten, meer bepaald de KGB. Deze problemen ontstonden nadat u op 14 september 2011 werd gearresteerd op verdenking van medeplichtigheid aan de bomaanslag op de metro in Minsk, die in april 2011 had plaatsgevonden.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u, met uw relatief laag politiek profiel, dermate zwaarwichtige problemen zou kennen met de autoriteiten in Belarus, nota bene gelinkt aan een terroristische aanslag (CGVS, p. 23 en 25). U verklaarde sinds 2009 lid te zijn geweest van het BNF (CGVS, p. 7). U zei dat u zeker tien keer naar een betoging ging (CGVS, p. 24). U werd hierbij enkele keren aangehouden, maar kon toen telkens na maximum een uur weer gaan. Uw taak voor de partij bestond uit het bezorgen van pamfletten. Hiervoor ging u soms, één keer per maand of eens om de twee maanden, naar het hoofdkantoor van het BNF in Minsk om er pamfletten voor het partijkantoor in Vitebsk op te halen (CGVS, p. 5 en 8). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie aan het administratieve dossier toevoegde, blijkt nu dat een vertegenwoordigster van het BNF in Minsk bevestigt dat u inderdaad lid bent van het BNF. Deze vertegenwoordigster blijkt echter niet op de hoogte te zijn van uw actieve deelname aan de presidentsverkiezingen in Belarus in 2010 enerzijds, noch van enige daden van vervolging waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest vanwege de Belarussische autoriteiten anderzijds. U gaf nochtans aan dat tegen u een strafzaak was opgestart wegens het aanzetten tot het plegen van een staatsgreep (CGVS, p. 20). Het is echter niet aannemelijk dat het BNF-partijbureau in Minsk van deze zware beschuldiging en ingeleide strafzaak tegen u niet op de hoogte zou zijn, zeker gezien u verklaarde uw partijafdeling op de hoogte te hebben gebracht van uw problemen, die werden doorgegeven (CGVS, p. 22), en u zelf geregeld langs ging bij het hoofdkantoor van uw partij in Minsk en ze u er bijgevolg persoonlijk kenden (CGVS, p. 5, 8 en 22 en Vragenlijst door DVZ opgesteld voor het CGVS, vraag 3.3). Hierdoor kan geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u omwille van uw, overigens beperkte, politieke activiteiten in verband worden gebracht met de bomaanslag waarvoor D. K. (...) werd veroordeeld.

Volledigheidshalve zij nog opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik eveneens een kopie aan het administratieve dossier toevoegde, blijkt dat tijdens het onderzoek naar de bomaanslag van april 2011 een aantal arrestanten banden zou hebben gehad met de oppositie. Ondanks grondige opzoekingen door CEDOCA, de documentatiedienst van de Belgische asielinstanties, werd echter geen enkele informatie teruggevonden als zou u in verband

worden gebracht met deze bomaanslag. Uit dezelfde informatie blijkt daarenboven dat het onderzoek naar de bomaanslag in de metro van Minsk midden november 2011 werd afgesloten.

U legde de Belgische asielinstanties weliswaar een kopie voor van een steunbrief dd. 9/11/2011, uitgaande van Vladislav Tokarev, de regionale partijvoorzitter van het BNF in Vitebsk (CGVS, p. 11). Hierin schrijft Tokarev dat u actief deelgenomen hebt aan de laatste presidentsverkiezingen in uw land, wat uzelf ook aangaf (CGVS, p. 11), door onder andere actief campagne te voeren voor verschillende democratische kandidaten en u als gevolg van uw politieke inzet bedreigd en vervolgd werd door zowel de politie als door onbekenden. Afgezien van het feit dat het hier om een kopie gaat, waaraan weinig bewijswaarde kan worden verleend, strookt de inhoud ervan niet met de informatie die de vertegenwoordigster van het hoofdkantoor van uw partij in Minsk doorgaf (zie supra) en waaruit blijkt dat zij niet op de hoogte is van uw actieve deelname aan de campagne voor de presidentsverkiezingen in 2010. Hierdoor wordt de waarde van deze steunbrief, waarin overigens met geen woord gerept wordt over de strafzaak die tegen u zou zijn gestart wegens uw vermeende betrokkenheid bij de bomaanslag van april 2011, ernstig ondermijnd.

Uw verklaringen bevatten daarnaast nog een aantal weinig aannemelijke elementen. U stelde dat u bij uw arrestatie op 14 september 2011 werd ondervraagd over de vermoedelijke dader van de bomaanslag in Minsk (CGVS, p. 18). U zei dat u D. K. (...), die ter dood werd veroordeeld voor zijn aandeel in de bomaanslag in Minsk op 11 april 2011, persoonlijk kende en dat zijn oudere broer A. K. (...) een goede jeugdvriend van u was (CGVS, p. 19). De ondervragingen gingen enkel over de broers K. (...). U verklaarde dat u over hen werd ondervraagd omdat u hun buurman was (CGVS, p. 18-19). U stelde dat de Belarussische autoriteiten een zaak tegen u wilden fabriceren in het kader van terrorisme, gerelateerd met de bomaanslag gepleegd door uw vroegere buurjongen (CGVS, p. 25). U stelde dat ze deze zaak in uw schoenen wilden schuiven omwille van uw politieke activiteiten (CGVS, p. 23). Uit de verklaringen die u aflegde op het Commissariaat-generaal bleek echter dat u pas sinds 2009 op hetzelfde adres als de broers K. (...) woonde zonder er overigens ooit officieel te zijn ingeschreven (CGVS, p. 2 en Verklaring DVZ, vraag 9) en dat A. K. (...) al enige tijd niet meer in deze straat woont (CGVS, p. 2 en 19). Bovendien bleek uit het internetartikel dat u zelf indiende dat D. K. (...) van december 2008 tot 2010 zijn militaire dienst vervulde. Aangezien de bomaanslag op 11 april 2011 plaatsvond, is het weinig aannemelijk dat u omwille van uw effectieve verblijfplaats in de R. (...)straat vanaf 2009, waarvan u, noch uw partner, de Belgische asielinstanties overigens enig begin van bewijs voorlegde, de laatste jaren gelinkt zou kunnen worden aan D. K. (...). Hieraan kan nog worden toegevoegd dat het opvallend is dat uw partner uw zoontje op 7 oktober 2011 liet inschrijven in de H. (...)straat (zie document 2c in groene mapje Documenten V. A. (...)) en niet op jullie effectieve adres in de R. (...)straat en dat uit het medisch attest dd 27/04/2011 dat u voorlegde blijkt dat u woonde op uw domicilieadres, zijnde de 39ste L. (...)laan. Al deze vaststellingen hollen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uit.

In ditzelfde verband is het merkwaardig dat u foutieve verklaringen aflegde over D. K. (...), die ter dood werd veroordeeld voor zijn vermoedelijke aandeel in de bomaanslag in Minsk op 11 april 2011. U zei dat u D. K. (...) persoonlijk kende en dat zijn oudere broer A. K. (...) een goede jeugdvriend van u was. U zat naast A. (...) in de klas en jullie gingen samen spelen en later uit tot aan jullie legerdienst. U, geboren in 1983, stelde dat A. (...) een jaar ouder is dan u en dat D. (...) van het jaar 1984 is (CGVS, p. 19). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik ook een kopie aan het administratieve dossier toevoegde, blijkt echter dat D. K. (...) geboren is in 1986, en dus drie jaar jonger is dan u. Het is bepaald opvallend dat u niet wist dat de broer van uw jeugdvriend A. K. (...), met wie u jarenlang optrok, niet één maar drie jaar jonger is dan u. Uw verklaringen hierover zijn niet correct en hollen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uit.

Het is voorts eveneens opvallend dat uw autoriteiten erg snel na uw arrestatie en de dag na de huiszoeking in uw woning een paspoort op naam van uw pasgeboren zoon uitreikten, die overigens uw familienaam draagt. U stelde dat u op 15 september 2011 werd vrijgelaten nadat u een uitreisverbod ondertekende (CGVS, p. 20). U vervolgde dat er op 29 september 2011 's avonds een huiszoeking in uw woning plaatsvond, waarbij u niet aanwezig was. Toen u zag dat er mensen in uw woning waren, ging u naar uw vriend O. (...). O. (...) belde uw vriendin, die hem vroeg de volgende dag langs te komen (CGVS, p. 21). U vroeg aan O. (...) om bij haar langs te gaan en een brief van u aan haar af te geven. Hierna, op 30 september 2011, verliet u uw vriend en verhuisde u naar het dorp Ostryane, waar u nog een maand onderdook bij de ouders van uw vriendin (CGVS, p. 22). Uw vriendin verklaarde dat zij het paspoort van uw zoon afhaalde. Ze verklaarde dat ze geen problemen ondervond bij de aanvraag of afhaling van dit paspoort (CGVS vriendin, p. 3). Volgens de informatie in het paspoort van uw zoon werd dit document uitgereikt op 30 september 2011. Het is echter weinig aannemelijk dat de autoriteiten de dag na de ingrijpende huiszoeking, waarbij ze uw computer en persoonlijke documenten in beslag namen, een paspoort voor uw zoon uitreikten, terwijl u slechts twee weken ervoor werd vrijgelaten nadat u een uitreisverbod ondertekende. Het feit dat uw vriendin zich zo snel na uw

arrestatie en de dag na de huiszoeking bij de autoriteiten kenbaar maakte om een paspoort voor uw zoon af te halen, doet ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de gegrondheid van de vervolgingsvrees die jullie tegenover de autoriteiten zouden gekend hebben. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast.

Het Commissariaat-generaal kan voorts geen geloof hechten aan uw verklaringen over uw reisweg van Belarus naar België. U verklaarde dat u, toegedekt of achter dozen, in de laadruimte van een vrachtwagen van Belarus naar België reisde. U was tijdens deze reis niet in het bezit van legale reisdocumenten (CGVS, p. 14). U stelde dat u onderweg geen douanes zag en dat niemand u heeft gecontroleerd. U wist niet of de vrachtwagen werd gecontroleerd. De laadruimte waar u zat, bleef de hele reis gesloten (CGVS, p. 15). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie bij het administratieve dossier voegde, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Geladen vrachtwagens worden met hoogtechnologisch materiaal intensief gecontroleerd, waarbij personen die zich in de vrachtwagen bevinden, gegarandeerd gedetecteerd worden. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone verstoort in een vrachtwagen te betreden, zonder opgemerkt of persoonlijk gecontroleerd te worden aan een douanepost. Ik kan dan ook weinig geloof hechten aan uw verklaring dat u verstoort in een laadruimte van een vrachtwagen, zonder opgemerkt of persoonlijk gecontroleerd te worden, de EU zou zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw origineel Belarussisch paspoort, waarvan u verklaarde dat het op 14 september 2011 werd ingehouden door medewerkers van de KGB (CGVS, p. 6), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België (u stelde dat u een geldig visum had op het moment dat uw paspoort in beslag werd genomen en dat u als autohandelaar vaak naar Litouwen en Polen ging (CGVS, p. 4)), het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehoud.

Terloops zij nog opgemerkt dat u betwistbare verklaringen aflegde over de verblijfplaatsen van uw moeder sinds 2000. U verklaarde dat u geen nieuws hebt over uw moeder. U zei dat u haar achterliet, u niet wist waar ze was en u geen contact onderhoudt met haar (CGVS, p. 3). U verklaarde dat u sinds uw achttiende, dus in 2001, geen contact meer heeft met uw moeder. U stelde dat ze vertrok toen u bij het leger was. Toen ze thuiskwam, was er geen contact. U stelde dat uw moeder ook met haar vader (uw opa dus) geen contact onderhoudt omdat uw oma overleed in 2008 (CGVS, p. 3). U vervolgde dat u uw moeder na haar vertrek belde, maar haar niet kon bereiken. U stelde dat uw grootmoeder zei dat ze geen nieuws had. U zou uw moeder later niet meer gezocht hebben. Bij de DVZ stelde u dat u sinds 2000 geen contact heeft met uw moeder (DVZ verklaring, vraag 12). U stelde tevens dat uw zus D. Y. (...) bij uw moeder is, en dat u sinds 2000 geen contact heeft met uw zus (DVZ verklaring, vraag 30). Ook uw vriendin wist niet waar uw moeder en zus verbleven en zei dat ze hen nooit had gekend (CGVS, p. 4). U verklaarde dat u niet kon bevestigen of uw moeder of zus in België zijn (CGVS, p. 17). Verder verklaarde u geen familie te hebben in België (CGVS, p. 14). U verklaarde voorts dat u er niet voor koos om naar België te komen maar dat de wagen u gewoon naar België bracht (CGVS, p. 14). U stelde dat u geen landgenoten kent die in België of een ander land van de EU verblijven (DVZ vragenlijst, 3.6). Volgens de informatie van het Commissariaat-generaal vroeg uw moeder J. J. (...) (OV 4.373.443) op 24 juli 2000 asiel aan in België. Uw moeder verklaarde tijdens haar gehoor in 2004 dat u thuis was in Belarus en bij haar ouders verbleef (CGVS moeder 15/1/2004, p. 1). Uit het gehoor van uw moeder bleek op geen enkele wijze dat zij u had verlaten zonder iets te zeggen of dat ze geen contact meer met u zou hebben. Uw bewering dat uw moeder verdwenen was toen u thuis kwam van uw militaire dienst, is bovendien niet aannemelijk. Uit uw militair boekje blijkt immers dat u dit document verkreeg op 9 juli 2001. Volgens dit document legde u uw militaire eed af op 29 juli 2001. Hieruit blijkt dat u uw militaire dienst pas in de zomer van 2001 begon, terwijl uw moeder Belarus al in de zomer van 2000 verliet en asiel aanvraagde in België. Het is bijgevolg weinig aannemelijk dat u niet op de hoogte zou zijn van de verblijfplaats van uw moeder en dat u elf jaar lang geen contact zou hebben gehad met uw moeder. Deze verklaringen tasten uw algehele geloofwaardigheid verder aan.

Uit het voorgaande blijkt dat het Commissariaat-generaal ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan vaststellen, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw rijbewijs, uw militair boekje, uw diploma's van de middelbare school en de kopieën van vier bladzijden uit uw paspoort bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, uw militaire loopbaan en de door u genoten opleiding, die het Commissariaat-generaal echter niet betwist, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Het certificaat

van registratie van commerciële activiteiten, dd 1/9/2009, en het certificaat van zelfstandig ondernemer, dd 14/9/2009, dat u toelaat allerlei waren te verkopen, geven informatie over uw handelsactiviteiten, maar niet over de problemen die u in uw land van herkomst zou hebben gekend.

Uw lidkaart van het BNF, uitgegeven op 2 september 2011, toont aan dat u lid was van deze partij, wat door mij niet wordt betwist. Het pamflet van het BNF geeft louter programmapunten van de partij weer. De twee foto's die u indiende, zijn kleurenprints en geen originelen. U verklaarde dat de eerste foto (rechtstaand) van de tweede helft van augustus 2011 dateert. U zei dat u op deze foto afgebeeld staat met Alexei JANUKEVITSJ, de voorzitter van het BNF, en een partijlid uit Vitebsk in het partijbureau van het BNF in Minsk. U was die dag naar het partijbureau gegaan om kranten af te halen (CGVS, p. 5). Deze foto toont uw enige ontmoeting met voorzitter JANUKEVITSJ (CGVS, p. 8). De tweede foto (zittend) zou in mei 2011 gemaakt zijn op een bijeenkomst in Vitebsk. Op deze foto staan Konstantin SMOLIKOV, de regionale voorzitter van het BNF, een partijlid, B. (...), en Alexander KUZNITSOV. Het PV over uw administratieve overtreding dd 26/4/2009, stelt dat u op 26 april 2009 met een groep mensen deelnam aan een betoging in Vitebsk en hierbij pamfletten en kranten verdeelde. Het PV over uw administratieve overtreding dd 27/7/2009, beschrijft uw deelname aan een actie in Vitebsk, waarbij u een bord met de Belarussische vlag vasthield. Dit document stelt dat u een administratieve boete kreeg op grond van een beslissing van de rechtbank van de Oktoberwijk gebaseerd op het PV dd 26/4/2009. Beide PV's zijn slechts kopieën, die een beperkte bewijswaarde hebben. Al deze documenten betreffen uw politieke inzet, waaronder uw deelname aan niet-toegelaten betogingen waarvoor u enkele keren gedurende maximum één uur werd aangehouden. Deze documenten leveren echter geen bewijs van de door u aangehaalde ernstige problemen die u zou gekend hebben en die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van herkomst te verlaten.

Het medisch attest dd 27/4/2011 stelt dat u hematomen en kneuzingen had en ambulante behandeling in de polikliniek van Vitebsk nodig had. Volgens de convocatie dd 3/5/2011 werd u opgeroepen in de hoedanigheid van slachtoffer. U stelde dat u werd opgeroepen nadat u een klacht indiende vanwege de slagen die u kreeg na een betoging. Hierbij werd u meegedeeld dat het opstarten van een onderzoek op basis van uw klacht geweigerd werd (CGVS, p. 9-10). Deze convocatie vermeldt echter niet in welke zaak u werd opgeroepen. Ook deze documenten leveren geen enkel begin van bewijs met betrekking tot uw recente problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land te ontvluchten, met name de strafzaak die op basis van artikel 361 van de Belarussische strafwet tegen u zou zijn geopend wegens het aanzetten tot het plegen van een staatsgreep. U legde ten slotte een aantal internetartikels voor over de gebroeders K. (...), maar gaf aan dat deze niet over uw persoonlijke problemen handelen (CGVS, p. 5).

Uw advocaat, Mr VANCRAEYNEST, stuurde het Commissariaat-generaal nog een fax met twee opmerkingen. Enerzijds kaartte hij aan dat u geschokt was door de informatie dat uw moeder in België zou verblijven en de bewering dat u naar België kwam om uw familie te vervoegen. Hiervoor verwijst het Commissariaat-generaal naar de hierboven uiteengezette redenering met betrekking tot de beperkte geloofwaardigheid van uw beweringen hieromtrent. Anderzijds signaleerde Mr VANCRAEYNEST, die zelf niet bij het gehoor op het Commissariaat-generaal aanwezig was, dat u en uw vriendin het gevoel hadden dat de vertaling niet optimaal was. U en uw vriendin stelden zowel aan het begin als op het eind van het gehoor op het Commissariaat-generaal nochtans uitdrukkelijk dat jullie de tolk goed begrepen (CGVS, p. 2 en 25; CGVS vriendin, p. 2 en 8). Beide opmerkingen van uw advocaat zijn bijgevolg niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen.

Volledigheidshalve voeg ik nog toe dat ik ook in het kader van de asielaanvraag van uw vriendin A. V. (...) (OV 6.935.411) besloot tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de partner van eerste verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar partner. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van tweede verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

"Tevens verklaarde u dat u in het ziekenhuis bij uw zwangerschap werd verteld dat uw kind niet gezond was. U vermoedt dat dit opgezet spel was omwille van de problemen van uw vriend. Aangezien uw vriend zijn problemen niet aannemelijk heeft weten te maken, kan er geen geloof worden gehecht

aan uw verklaringen in dit verband. In België hebben de dokters de eventuele ziekte van uw zoontje nog niet ontdekt (CGVS, p. 3; DVZ verklaring, vraag 3.5). U stelde echter dat de medische problemen van uw zoon niet de reden waren om naar België te komen (CGVS, p. 3).

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De geboorteaktes van u en uw kinderen, uw paspoort, uw rijbewijs (met bijhorend medisch attest), uw scheidingsakte, een schoolattest en het paspoort van uw voormalige echtgenoot, bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw voormalige en huidige gezinsleden, over uw schoolloopbaan en over uw burgerlijke staat, die het Commissariaat-generaal echter niet betwist, maar niet met betrekking tot de door u en uw vriend aangehaalde problemen.

Het attest over uw naamswijziging betreft het feit dat u afstand deed van de familienaam van uw voormalige echtgenoot. Het attest over de erkenning van het vaderschap staat dat uw huidige vriend uw zoon erkende. De reisvoucher betreft uw verblijf in Polen in december 2011 en uw reisverzekering. Deze documenten geven geen informatie over de problemen die u en uw vriend in Belarus zouden hebben gekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Verzoekende partijen merken op dat er zich verschillende problemen hebben voorgedaan tijdens het gehoor van eerste verzoekende partij op het Commissariaat-generaal. Ten eerste was eerste verzoekende partij zwaar verstoord door het nieuws dat haar moeder in België is, terwijl zij sinds haar 18 jaar niets meer van haar had gehoord. Ten tweede hebben er zich vertaalproblemen voorgedaan. Eerste verzoekende partij had immers de indruk dat de tolk het Russisch niet optimaal beheerste. Verzoekende partijen duiden erop dat hun raadsman deze problemen reeds heeft gesignaleerd aan het Commissariaat-generaal en zij wensen dat rekening wordt gehouden met deze elementen.

2.2.2.2. Vooreerst merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de bovenstaande opmerkingen die de raadsman van verzoekende partijen reeds per fax te kennen had gegeven aan het Commissariaat-generaal. Het louter opnieuw aanbrengen van dezelfde bemerkingen in het verzoekschrift, verandert logischerwijze niets aan de vaststellingen in de bestreden beslissingen.

Volledigheidshalve stelt de Raad, betreft het argument dat eerste verzoekende partij erg van streek was toen zij kennis nam van het feit dat haar moeder in België verblijft, dat, hoewel uit het gehoorverslag blijkt dat eerste verzoekende partij wel degelijk verbaasd was toen haar werd gemeld dat haar moeder

en haar zus waarschijnlijk in België verblijven, uit de lezing van dit verslag niet blijkt dat eerste verzoekende partij dermate ontsteld was dat zij niet meer in staat was om op een gedetailleerde en vlotte wijze haar vluchtrelaas uiteen te zetten. Hun bewering vindt derhalve geen steun in het gehoorverslag. Overigens dient erop gewezen te worden dat aan de bewering van eerste verzoekende partij dat zij geen enkel contact had met haar moeder sinds haar 18 jaar, geen enkel geloof kan worden gehecht (zie *infra*). Vervolgens constateert de Raad eveneens dat uit het gehoorverslag ook niet blijkt dat er zich tijdens het interview van eerste verzoekende partij vertaalproblemen hebben voorgedaan. Bij aanvang van dit gehoor werd haar immers gevraagd of zij de tolk goed verstond, waarop eerste verzoekende partij bevestigend heeft geantwoord (administratief dossier Y. D., stuk 5, gehoorverslag CGVS van 12 maart 2012, p. 2). Op het einde van het interview heeft eerste verzoekende partij eveneens bevestigd dat zij alle vragen had begrepen en dat zij de tolk goed heeft verstaan (administratief dossier Y. D., stuk 5, gehoorverslag CGVS van 12 maart 2012, p. 26). Uit de verdere inhoud van het gehoorverslag kan verder niet worden afgeleid dat er zich moeilijkheden hebben voorgedaan met de tolk. Dergelijk *post factum* aangebracht argument kan dan ook niet door de Raad worden aanvaard. Evenmin duiden verzoekende partijen aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling desbetreffende conversatie op een foutieve wijze zou kunnen zijn neergeschreven.

2.2.3.1. Verzoekende partijen wijzen erop dat er geen tegenstrijdigheden kunnen worden vastgesteld tussen hun verklaringen onderling. Hieruit blijkt dan ook de “*grote geloofwaardigheid*” van hun asieltrelaas. Verder merken zij op dat de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas eveneens blijkt uit het groot aantal documenten dat zij hebben neergelegd. Zij leggen eveneens nieuwe stukken neer.

2.2.3.2. De Raad wijst verzoekende partijen er nogmaals op dat de ongeloofwaardigheid van een asieltrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het feit dat verzoekende partijen onderling geen tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd, doet geen afbreuk aan de andere motieven van de bestreden beslissingen, op basis waarvan verwerende partij heeft besloten dat aan hun relaas geen geloof kan worden gehecht. Waar verzoekende partijen nog van mening zijn dat de geloofwaardigheid van hun relaas tevens blijkt uit de documenten die zij hebben neergelegd op het Commissariaat-generaal, verwijst de Raad naar de uitgebreide bespreking van de door verzoekende partijen bijgebrachte documenten in de bestreden beslissingen, waaruit het tegendeel blijkt.

Betreft de nieuwe stukken die verzoekende partijen hebben bijgebracht, verwijst de Raad naar hetgeen gesteld wordt onder punt 2.2.13.

2.2.4.1. Waar verwerende partij oordeelt dat eerste verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij met haar relatief laag politiek profiel dermate zwaarwichtige problemen zou hebben gekend met de autoriteiten, betogen verzoekende partijen dat, zelfs indien eerste verzoekende partij geen belangrijke positie had, zij toch actief was – zij haalde flyers op in Minsk – en dat alle leden van de oppositie, of het nu om hoofden of om aanhangers gaat, vervolgd worden. Verzoekende partijen voeren aan dat eerste verzoekende partij volgens de Wit-Russische autoriteiten een volwaardig lid was van het BNF, en dat het hen niet kon schelen of zij al dan niet een belangrijke rol had binnen deze partij. Verzoekende partijen wensen er tenslotte ook nog aan te herinneren dat het niet ter zake doet of eerste verzoekende partij in werkelijkheid de politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging, indien deze kenmerken haar door haar vervolgers worden toegeschreven.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen trachten aannemelijk te maken dat het relatief laag politiek profiel van eerste verzoekende partij er niet aan in de weg stond dat zij wel degelijk werd vervolgd in Wit-Rusland. De door verwerende partij gedane vaststelling dat eerste verzoekende partij niet aannemelijk kan maken dat zij met dergelijk laag politiek profiel dermate zwaarwichtige problemen zou kennen, dient te worden samen gelezen met de overige motieven die verwerende partij dienaangaande in haar beslissing formuleert en waaruit zij concludeert dat aan de voorgehouden problemen van eerste verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Zoals uit onderstaande uiteenzetting zal blijken, slagen verzoekende partijen er niet in om deze motieven te weerleggen.

De Raad merkt volledigheidshalve op dat het argument van eerste verzoekende partij dat alle leden van de oppositie, of het nu om hoofden of om aanhangers gaat, vervolgd worden in Wit-Rusland, zodat het niet uitmaakt of eerste verzoekende partij al dan niet een laag politiek profiel had, niet gesteund wordt met enige objectieve informatie. Dergelijk argument wordt dan ook als een blote bewering beschouwd.

2.2.5.1. Betreft de door verwerende partij gedane opmerking dat uit informatie waarover zij beschikt blijkt dat een vertegenwoordigster van het BNF in Minsk bevestigt dat eerste verzoekende partij inderdaad lid is van het BNF, doch dat deze vertegenwoordigster niet op de hoogte blijkt te zijn van haar actieve deelname aan de presidentsverkiezingen in Belarus in 2010 enerzijds, noch van enige daden van vervolging waarvan zij het slachtoffer zou zijn geworden anderzijds, merken verzoekende partijen op dat het niet hoeft te verbazen dat alle activiteiten van elk partijlid niet ingeschreven worden in de registers, nu de partij ongeveer 1500 leden telt. Bovendien dient er volgens verzoekende partijen op te worden gewezen dat het niet het partijhoofd was die op de vragen van Cedoca antwoordde maar wel de kanseliersvrouw van het BNF, die eerste verzoekende partij nooit heeft gezien. Verzoekende partijen bevestigen verder dat het hoofd van het BNF eerste verzoekende partij heeft geholpen om haar land illegaal te verlaten, maar dat deze hulp geschiedde in een zuiver vertrouwelijk kader. Het is volgens verzoekende partijen dus normaal dat de problemen van eerste verzoekende partij en haar vlucht niet in het archief zijn terug te vinden van de partij. Zij besluiten dat het argument van verwerende partij waarschijnlijk zinloos is, des te meer nu eerste verzoekende partij foto's heeft getoond waaruit haar deelname aan de verkiezingen bleek.

2.2.5.2. De Raad meent desbetreffend te kunnen verwijzen naar het door verwerende partij geformuleerde antwoord in haar nota met opmerkingen en zich erbij te kunnen aansluiten: *“De uitleg van verzoekers kan niet overtuigen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat een vertegenwoordigster van het BNF in Minsk bevestigt dat verzoeker inderdaad lid is van het BNF – wat door het CGVS niet wordt betwist. Deze vertegenwoordigster blijkt echter niet op de hoogte te zijn van verzoekers actieve deelname aan de presidentsverkiezingen in Belarus in 2010 enerzijds, noch van enige daden van vervolging waarvan hij het slachtoffer zou zijn geweest vanwege de Belarussische autoriteiten anderzijds. Dit klemmt nu verzoeker nochtans aangaf dat tegen hem een strafzaak was opgestart wegens het aanzetten tot het plegen van een staatsgreep (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 20). De argumentatie van verzoekers dat de partij 1500 leden telt en het de kanseliersvrouw is van de partij die deze informatie verschaftte (welke verzoeker nooit heeft gezien), doet hieraan geen afbreuk. Het is immers niet aannemelijk dat het BNF-partijbureau in Minsk van dergelijke zware beschuldiging en ingeleide strafzaak tegen verzoeker niet op de hoogte zou zijn, zeker gezien verzoeker tevens verklaarde zijn partijafdeling op de hoogte te hebben gebracht van zijn problemen, deze werden doorgegeven, (gehoorverslag CGVS, p. 22), en verzoeker zelf geregeld nog langs ging bij het hoofdkantoor van de partij in Minsk en zij hem er bijgevolg persoonlijk kenden (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 5, 8 en 22; Vragenlijst door DVZ opgesteld voor het CGVS, vraag 3.3). Hierdoor kan geen enkel geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen als zou hij omwille van zijn , overigens beperkte, politieke activiteiten in verband worden gebracht met de bomaanslag waarvoor D. K. werd veroordeeld.*

Verwerende partij benadrukt dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de Commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS, nr. 138.319 van 9 december 2005 ...).

Waar verzoekers verder stellen dat zij foto's neerlegde waaruit zijn deelname aan de verkiezingen bleek zodat de argumentatie van het CGVS zinloos is, merkt verweerder op dat wat deze foto's betreft de bestreden beslissing stelt dat het vooreerst slechts kleurenprints zijn en geen originelen. Verzoeker verklaarde dat de eerste foto (rechtstaand) van de tweede helft van augustus 2011 dateert waarop hij afgebeeld staat met Alexei JANUKEVITSJ, de voorzitter van het BNF, en een partijlid uit Vitebsk in het partijbureau van het BNF in Minsk. Verzoeker was die dag naar het partijbureau gegaan om kranten af te halen en toont verzoekers enige ontmoeting met voorzitter JANUKEVITSJ (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 5 en 8). De tweede foto (zittend) zou in mei 2011 gemaakt zijn op een bijeenkomst in Vitebsk. Op deze foto staan Konstantin SMOLIKOV, de regionale voorzitter van het BNF, een partijlid B., en Alexander KUZNITSOV. Verwerende partij volgt verzoekers ook niet waar die beweren dat uit deze foto's zijn deelname aan de verkiezingen blijkt.”

2.2.6.1. Verzoekende partijen opperen dat de door verwerende partij verworven informatie hun verklaringen volledig bevestigen. Verzoekende partijen kaarten aan dat uit de documentatie blijkt dat het onderzoek werd afgesloten in november 2011, (terwijl eerste verzoekende partij werd gearresteerd op 14 september 2011), dat er oppositieleiden werden gearresteerd in het kader van het onderzoek, dat de gearresteerden die geïdentificeerd werden, net zoals de K. broers, in appartementen gelegen in de R. straat te Vitebsk woonden, dat niet alle gearresteerden konden worden geïdentificeerd, dat de moeder van K. heeft verklaard dat twee vrienden van K. gearresteerd werden en dat de naam van één van hen

onbekend was, maar dat ze weet dat hij de buurman van haar zoon was (en dus *a fortiori* van de K. broers).

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen de door verwerende partij toegevoegde informatie aan het administratief dossier trachten te linken aan de voorgehouden problemen van eerste verzoekende partij. Verzoekende partijen overtuigen echter niet. Uit deze informatie kan geenszins worden afgeleid dat eerste verzoekende partij in verband zou zijn gebracht met de bomaanslag. Verzoekende partijen argumenteren weliswaar dat de moeder van K. te kennen gaf dat één van de arrestanten de buurjongen van haar zoon zou zijn, en dat het *a fortiori* ook gaat om de buurjongen van K. (de organisator en de uitvoerder van de aanslag), met andere woorden om eerste verzoekende partij. Deze redenering gaat hoe dan ook niet op, aangezien er door de Raad geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partijen dat zij in de R. straat zouden hebben gewoond (zie *infra*). Indien er al geloof zou kunnen worden gehecht aan de bewering van verzoekende partijen dat zij in de R. straat zouden hebben gewoond, *quod non*, dan nog dient te worden opgemerkt dat zij volgens hun verklaringen pas in 2009 op dit adres zijn gaan wonen, terwijl A. K. er al enige tijd niet meer woonde en dat uit het internetartikel dat verzoekende partijen zelf bijbrengen blijkt dat D. K. van december 2008 tot 2010 zijn militaire dienst vervulde. Het is hoe dan ook niet aannemelijk dat eerste verzoekende partij door haar verblijf in de R. straat, gelinkt zou kunnen worden aan D. K. De poging om tot de tegengestelde conclusie te komen van verwerende partij, met name dat uit de opgezochte informatie juist wel zou blijken dat de beweringen van eerste verzoekende partij overeenkomen met de werkelijkheid, overtuigt de Raad niet.

2.2.7.1. Met betrekking tot de door verwerende partij gedane vaststellingen nopens de door eerste verzoekende partij neergelegde steunbrief d.d. 9 november 2011, uitgaande van Vladislav Tokarev, laten verzoekende partijen weten niet akkoord te zijn met de bevindingen van verwerende partij.

Inzake de vaststelling dat het om een kopie gaat, waaraan weinig bewijswaarde kan worden verleend, merken verzoekende partijen op dat verwerende partij de authenticiteit van het document kon laten nagaan. Verzoekende partijen wijzen erop dat Cedoca trouwens contact opnam met een lid van de partijraad van het BNF, teneinde de authenticiteit van deze brief na te gaan. De kanselier van het BNF betwist noch de authenticiteit van de brief, noch de functie of bevoegdheden van de opsteller van de brief, noch de hoedanigheid van eerste verzoekende partij, argumenteren verzoekende partijen.

Betreft de motivering dat de inhoud van de bijgebrachte brief tegenstrijdig is met de informatie die de vertegenwoordigster van het hoofdkwartier van haar partij in Minsk doorgaf, opperen verzoekende partijen dat de kanselier gewoon vermeldt dat zij niets weet van de deelname van eerste verzoekende partij aan de verkiezingscampagne van 2011. Dit antwoord volstaat niet om aan de verklaringen van eerste verzoekende partij te twifelen, menen verzoekende partijen. Verzoekende partijen zijn de mening toegedaan dat de neergelegde brief geen tegenstrijdige informatie bevat met die waarover verwerende partij beschikt. Verzoekende partijen voegen tenslotte nog toe dat zij zullen proberen om het origineel attest te bekomen.

2.2.7.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen tot op heden geen originele versie van de brief hebben neergelegd. Daargelaten de vaststelling dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk kunnen worden nagemaakt en vervalst, stelt de Raad vast dat de inhoud van de brief niet overeenkomt met de informatie die de vertegenwoordigster van het hoofdkantoor van het BNF in Minsk doorgaf. Verzoekende partijen argumenteren weliswaar dat de vertegenwoordigster van het BNF gewoon vermeldt dat zij niets weet over de activiteiten (en problemen) van eerste verzoekende partij, hetgeen derhalve niet in contrast zou staan met de informatie die Vladislav Tokarev wel kon geven in zijn brief, doch, de Raad meent dat uit de formulering van deze e-mail duidelijk blijkt dat deze vermelding het resultaat is van een opzoeking. Derhalve kan worden vastgesteld dat de persoon in kwestie bevestigt dat de partij niet op de hoogte is van de problemen van eerste verzoekende partij, hetgeen niet strookt met wat in de door verzoekende partijen bijgebrachte brief staat. De Raad herhaalt dat het niet aannemelijk is dat het BNF niet op de hoogte zou zijn van dergelijke feiten (zie punt 2.2.5.2.). Er kan bijgevolg worden besloten dat aan de steunbrief geen bewijswaarde kan worden gehecht.

2.2.8.1. Met betrekking tot het beweerd adres van verzoekende partijen, waardoor eerste verzoekende partij in verband zou zijn gebracht met een bomaanslag, menen verzoekende partijen dat verwerende partij duidelijk geen rekening heeft gehouden met hun uitleg enerzijds, noch met de praktijken die in de Oostbloklanden bestaan anderzijds. Verzoekende partijen bevestigen dat zij wel degelijk woonachtig

waren in een appartement in de R. straat, doch hun propiska is steeds het adres van hun ouders, behalve indien zij zelf een huis of een appartement zouden kopen, hetgeen niet het geval was. Verzoekende partijen merken nog op dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft uitgelegd dat haar adres op haar propiska het adres is waar zij is geboren.

2.2.8.2. De Raad stelt ten eerste vast dat uit de bestreden beslissingen niet kan worden afgeleid dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met de door eerste verzoekende partij gedane opmerkingen tijdens haar gehoor. Waar verzoekende partijen gewag maken van de *“praktijken die in de Oostbloklanden bestaan”*, waarmee zij aannemelijk trachten te maken dat hun propiska-adres steeds dat van hun ouders is, zolang zij zelf geen appartement of huis kopen, merkt de Raad op dat dergelijk argument een blote bewering betreft die op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd. Overigens dient te worden bemerkt dat het bevreemdend overkomt dat verzoekende partijen geen enkel begin van bewijs kunnen voorleggen omtrent hun effectieve verblijfplaats.

De Raad herhaalt tevens dat, indien er al geloof zou kunnen worden gehecht aan de bewering van verzoekende partijen dat zij in de R. straat zouden hebben gewoond, *quod non*, zij, omwille van de hierboven uitgelegde redenen, hoe dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat eerste verzoekende partij door haar verblijf in de R. straat, gelinkt zou kunnen worden aan D. K.

2.2.9.1. Wat betreft de foutieve verklaringen die eerste verzoekende partij aflegde over D. K., bevestigt eerste verzoekende partij dat D. wel degelijk in 1986 is geboren en niet in 1984, hetgeen zij trouwens tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal had verklaard. Opnieuw merken verzoekende partijen op dat er hier mogelijk sprake is van een vertaalfout. Verder kaarten verzoekende partijen aan dat eerste verzoekende partij wel andere informatie kon aanreiken betreffende de broer K. Verzoekende partijen merken nog op dat zij daarenboven een document hebben ingediend, waaruit blijkt dat eerste verzoekende partij wel degelijk met D. K. bevriend is op sociale netwerken.

2.2.9.2. Opnieuw meent de Raad zich te kunnen beperken tot de verwijzing naar en de aansluiting bij de argumentatie die door verwerende partij wordt uiteengezet in haar nota met opmerkingen: *“De uitleg van verzoekers vindt geen steun in het administratief dossier daar uit het gehoorverslag van verzoeker wel degelijk blijkt dat verzoeker verklaarde “de jongste is van 84. Oudste was een jaar ouder dan ik. 82” (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 19). Verweerder merkt op dat tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal aan verzoekers uitdrukkelijk werd gevraagd of zij de tolk begrepen en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden. Zij kregen bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar hebben naar aanleiding van het gehoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. ... verzoekers legden trouwens intern logische en gedetailleerde verklaringen af bij het CGVS. Niets wijst erop dat er zich vertalingsproblemen zouden hebben voorgedaan. ... Waar verzoekers benadrukken dat verzoeker andere informatie betreffende de gebroeders K. heeft kunnen verlenen, dient te worden gesteld dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS, nr. 178.032, 19 december 2007), en dat de thans in de bestreden beslissing opgenomen elementen draagkrachtig zijn, omdat ze genoeglijk aantonen dat verzoekers verklaringen niet geloofwaardig zijn. ... Waar verzoekers melding maken van een document dat zij indienden waaruit blijkt dat verzoeker wel degelijk met hem bevriend is op de sociale netwerken, merkt verwerende partij op dat zij geen idee heeft over welk document verzoeker het dan wel heeft.”*

2.2.10.1. Betreft het afhalen van het paspoort van de zoon van verzoekende partijen, werpen verzoekende partijen op dat verwerende partij ook hier geen rekening heeft gehouden met de praktijken die in de Oostbloklanden bestaan. Zij wijzen erop dat het in Wit-Rusland een wettelijke verplichting is om een paspoort te bekomen, omdat het in de eerste plaats een identiteitsdocument is. Verzoekende partijen stellen daarenboven dat een vriend van hen hiervoor de nodige stappen heeft ondernomen, niet zijzelf. Zij hebben bijgevolg geen enkele tot mislukking gedoemde plannen ondernomen.

2.2.10.2. De Raad stelt vast dat bovenstaande argumentatie geen afbreuk kan doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Verwerende partij motiveert dat het erg opvallend is dat de autoriteiten zeer snel na de arrestatie van eerste verzoekende partij en een dag na de huiszoeking in haar woning, een paspoort uitreikten op naam van hun pasgeboren zoon, die overigens de familienaam van eerste verzoekende partij draagt. Hun argument dat zij dit hebben geregeld via een vriend – hetgeen tweede verzoekende partij overigens niet vermeldt tijdens haar gehoor – biedt geen soelaas, aangezien tweede verzoekende partij verklaarde dat zij dit paspoort zelf ging afhalen bij de officiële

instanties en dat zij hierbij geen problemen heeft gekend (administratief dossier V. A., stuk 5, gehoor CGVS van 13 maart 2012; p. 3). Hoewel het in Wit-Rusland een wettelijke verplichting zou zijn om een paspoort te bekomen, is het totaal niet aannemelijk dat verzoekende partijen het risico zouden nemen om dergelijk document aan te vragen en af te halen. Net zo min komt het plausibel over dat de officiële instanties hen dit paspoort zonder problemen zouden hebben uitgereikt. Zoals reeds gesteld, verklaarden verzoekende partijen immers dat de autoriteiten de dag voordien een ingrijpende huiszoeking in hun woonst hadden verricht, waarbij de computer en persoonlijke documenten in beslag werden genomen, en werd eerste verzoekende partij pas twee weken voordien vrijgelaten, nadat zij een uitreisverbod diende te ondertekenen. Verwerende partij oordeelt volgens de Raad terecht dat het feit dat tweede verzoekende partij zich zo snel na de arrestatie van eerste verzoekende partij en de dag na de huiszoeking bij de autoriteiten kenbaar maakte om een paspoort voor hun zoon af te halen, ernstige twijfels doet rijzen met betrekking tot de gegrondheid van hun vervolgingsvrees. Bovenstaande argumentatie vermag geen afbreuk te doen aan deze conclusie.

2.2.11.1. Omtrent de vaststellingen over de reisweg, herneemt eerste verzoekende partij haar verklaring, met name dat zij zonder identiteitsdocumenten heeft gereisd en dat zij onderweg niet werd gecontroleerd. Hieruit afleiden dat zij zouden hebben gelogen over de confiscatie van hun paspoort teneinde de Belgische asielinstanties te misleiden, is volgens verzoekende partijen een redenering die op geen enkel feitelijk controleerbaar concreet element steunt. Daarenboven heeft eerste verzoekende partij erkend dat zij reeds visa heeft verkregen aangezien eerste verzoekende partij vroeger als concessiehouder naar Litouwen en naar Polen reisde. Er is volgens verzoekende partijen dus geen enkele reden waarom zij informatie aangaande hun traject naar België zouden verzwijgen. Verzoekende partijen merken ook nog op dat het paspoort van tweede verzoekende partij wel degelijk werd ingediend en dat, indien eerste verzoekende partijen de Belgische overheden had willen misleiden, zij uiteraard haar eigen paspoort niet zou hebben ingediend.

2.2.11.2. De Raad stelt vast dat uit de landeninformatie waarvan verwerende partij gebruik maakt, blijkt dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze en dat geladen vrachtwagens met hoogtechnologisch materiaal intensief worden gecontroleerd, waarbij personen die zich in de vrachtwagen bevinden, gegarandeerd gedetecteerd worden. Het is volgens verwerende partij dan ook quasi onmogelijk om de EU of de Schengenzone verstoort in een vrachtwagen te betreden, zonder opgemerkt of persoonlijk te worden gecontroleerd. De Raad stelt vast dat de door de commissaris-generaal gebruikte informatie aangaande de controle bij binnenkomst in de Schengenzone opgenomen is in het administratief dossier en benadrukt dat deze informatie afkomstig is van Cedoca, een onafhankelijke en officiële documentatie- en onderzoeksdienst. Verzoekende partijen beperken zich er in feite toe op een zeer algemene wijze kritiek te uiten op de redenering van verwerende partij. Zij brengen evenwel geen informatie bij die de juistheid van de door verwerende partij gehanteerde informatie weerlegt. Bijgevolg houdt het vermoeden van verwerende partij dat eerste verzoekende partij haar origineel Belarussisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie verborgen te houden, eveneens staande.

Verder is de Raad van oordeel dat de opmerking in het verzoekschrift dat eerste verzoekende partij heeft toegegeven dat zij reeds visa heeft verkregen omdat zij vroeger voor haar werk naar Litouwen en naar Polen reisde en er dus geen enkele reden is waarom zij informatie aangaande hun traject naar België zouden verzwijgen, niet ter zake doet. Ook het argument dat tweede verzoekende partij wel haar paspoort kon voorleggen, is niet van aard om afbreuk te doen aan de vaststellingen van verwerende partij.

2.2.12.1. Betreft het dossier van de moeder van eerste verzoekende partij, blijven verzoekende partijen erbij dat eerste verzoekende partij haar moeder uit het oog had verloren en dat zij pas op de dag van haar gehoor op het Commissariaat-generaal te weten is gekomen dat zij zich in België bevindt. Zij kon logischerwijze dan ook niet bevestigen dat zij familie heeft in België.

Verzoekende partijen stellen dat de moeder van eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor niet preciseert dat zij haar zoon heeft opgeroepen om hem over haar "*schuilplaats*" te informeren. Het feit dat haar moeder heeft verklaard dat haar zoon bij haar ouders is gebleven, betekent volgens verzoekende partijen geenszins dat het onmogelijk is dat zij het land snel heeft verlaten, zonder haar zoon te verwittigen. Eerste verzoekende partij heeft trouwens uitgelegd dat zij haar verdwijning had vastgesteld toen zij, na haar militaire dienstplicht te hebben vervuld, is thuisgekomen. Met betrekking tot de vaststelling van verwerende partij dat het incoherent is dat eerste verzoekende partij beweert dat haar moeder bij haar terugkeer verdwenen was, terwijl zij het land in 2000 verlaten heeft, terwijl de

militaire dienst van eerste verzoekende partij slechts in de zomer van 2001 een aanvang nam, menen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij nooit heeft beweerd dat haar moeder in 2001 verdwenen was, maar dat zij gewoon vermeld heeft sinds 2001 geen nieuws meer van haar te hebben gehad, hetzij na de militaire dienst. Verzoekende partijen opperen dat eerste verzoekende partij op geen enkel ogenblik heeft gesproken van de datum van verdwijning van haar moeder. De interviewer heeft deze vraag trouwens niet gesteld, aldus verzoekende partijen.

2.2.12.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen er geen graten in zien dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft verklaard dat zij sinds 2001 geen contact meer heeft met haar moeder, terwijl die op het Commissariaat-generaal heeft verteld dat haar zoon, eerste verzoekende partij, thuis was en bij haar ouders verbleef. Daar waar verwerende partij motiveert dat uit het gehoorverslag van de moeder van eerste verzoekende partij op geen enkele wijze blijkt dat zij haar zoon had verlaten zonder iets te zeggen of dat ze geen contact meer met eerste verzoekende partij zou hebben, stellen verzoekende partijen dat uit het gehoorverslag evenmin kan worden afgeleid dat de moeder van eerste verzoekende partij wel iets zou hebben gezegd tegen haar zoon of dat zij wel nog contact zou onderhouden met haar familie. De omkering van de redenering van verwerende partij kan de Raad echter niet overtuigen. De Raad meent dat het, gelet op de verklaringen van de moeder van eerste verzoekende partij, J. J., met name dat haar zoon thuis is achtergebleven in Belarus, dat hij bij haar ouders verblijft en dat zij nog regelmatig telefonisch contact onderhoudt met familie en vrienden (administratief dossier Y. D., stuk 17, deel 3, gehoorverslag CGVS 15 januari 2004, p. 1 en 5), totaal niet geloofwaardig overkomt dat eerste verzoekende partij al die jaren helemaal niets meer van haar moeder zou hebben gehoord en dat zij zelfs niet weet waar haar moeder al die jaren heeft verbleven. Het is volgens de Raad volstrekt onaannemelijk dat eerste verzoekende partij, die vertelde dat zij haar moeder na haar vertrek had proberen te bereiken, en haar moeder, die beweert contact te hebben onderhouden met het thuisfront, elkaar gedurende een zeer lange periode hebben misgelopen. Daarenboven stelt verwerende partij vast dat de bewering van eerste verzoekende partij dat haar moeder verdwenen was toen zij thuis kwam van haar militaire dienst, niet aannemelijk is. Verzoekende partijen trachten de incoherente verklaringen van eerste verzoekende partij goed te praten door te stellen dat eerste verzoekende partij nooit heeft beweerd dat haar moeder in 2001 verdwenen was, maar dat zij gewoon vermeld heeft sinds 2001 geen nieuws meer van haar te hebben gehad. De Raad merkt op dat, zelfs indien hij zich aansluit bij de door verzoekende partijen aangereikte interpretatie van de verklaringen van eerste verzoekende partij, het uiterst onwaarschijnlijk overkomt dat de moeder van eerste verzoekende partij ongeveer midden juli 2000, terwijl eerste verzoekende partij nog thuiszat, zou zijn weggegaan zonder haar zoon op de hoogte te brengen van haar plannen, te meer nu eerste verzoekende partij beweert dat het contact pas werd verbroken vanaf het moment/nadat zij haar militaire dienst had gedaan. Bijgevolg stelt de Raad vast dat het niet geloofwaardig is dat eerste verzoekende partij niet op de hoogte zou zijn geweest van de verblijfplaats van haar moeder (en haar zus) in België. Het spreekt voor zich dat dergelijke vaststelling de geloofwaardigheid van het ganse vluchtrelaas op ernstige wijze hypothekeert.

2.2.13.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen als bijlage bij het verzoekschrift twee kopieën bijbrengen van niet vertaalde stukken. Volgens de inventaris zou het om oproepingsbrieven gaan. Op 23 november 2012 bezorgt de raadsman van verzoekende partijen per fax een vertaling van voormelde documenten (bijlage 5 en 6). Ter terechtzitting leggen verzoekende partijen de originele documenten neer in een envelop.

Als bijlage bij de per 23 november aan de Raad toegestuurde fax, voegen verzoekende partijen eveneens vier nieuwe stukken toe, (bijlage 7, 8, 9 en 10), voorzien van een vertaling. Ter terechtzitting worden wederom een kopie van documenten 8 en 9 neergelegd en tevens nog een kopie van een niet eerder bijgebracht stuk.

2.2.13.2. De Raad beperkt er zich toe te stellen dat alle door verzoekende partijen neergelegde documenten waarvan in het voorgaande punt sprake is, niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging, en evenmin vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling deze documenten niet in overweging. Bovendien kan aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen om de voormelde redenen *in casu* niet het geval is.

2.2.14. Gelet op wat voorafgaat, kan worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.15. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Wit-Rusland een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT